

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce Mgr. M. S., proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7 – Letná, poštovní schránka 21/KM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. ledna 2010, č. j. MV-68763-5/KM-2009,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 21. října 2009 odmítla Policie České republiky, Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, Služba kriminální policie a vyšetřování, žalobcovu žádost o informace. Žalobce se zajímal o to, jaké konkrétní služební úkoly plnili policisté kpt. Bc. J. B. a kpt. Bc. P. J. v žalobcově trestní věci, proč byli přítomni při hlavním líčení v jeho věci, proč byli opakovaně přítomni při výslechu svědků a jaké náklady vynaložila Policie na jejich účast u těchto úkonů. Povinný subjekt v rozhodnutí odkázal na § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, podle nějž povinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení. Požadované informace se týkají činnosti jednotlivých policistů prováděné v rámci trestního řízení vedeného proti žadateli, které dosud není pravomocně skončeno; informace proto nebudou poskytnuty.

Žalobcovo odvolání zamítl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 11. ledna 2010 a napadené rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že již dříve rozhodoval ve věci stížnosti, kterou žalobce podal proti postupu povinného subjektu při vyřizování jeho žádosti; v tomto rozhodnutí vyslovil svůj právní názor na námitky, které žalobce uváděl a které jsou shodné s námitkami odvolacími. Na tento právní názor žalovaný odkázal a zopakoval pouze dva zásadní

argumenty. Jednak se žádost o informace skládá z otázek, na něž lze odpovědět pouze vyslovením určitého názoru; ten pak není zaznamenán v podobě, kterou vyžaduje zákon č. 106/1999 Sb. (§ 2 odst. 4 ve spojení s § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.). Jednak se požadované informace týkají činnosti policistů v rámci neskončeného trestního řízení, a uplatní se proto i výluka podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt ostatně žalobci sdělil dne 15. září 2009 důvod přítomnosti policistů při úkonech trestního řízení.

Žalobce v žalobě namítl, že jeho námitky vznesené ve stížnosti proti sdělení povinného subjektu ze dne 15. září 2009 nejsou totožné s námitkami odvolacími. Pokud tedy žalovaný odkazuje na svůj právní názor, jímž ovšem reagoval na jiné podání s jiným obsahem, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce se nedomáhal vyslovení názorů, ale poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Citoval doktrínu a judikaturu, podle nichž je povinný subjekt povinen poskytnout i informace, které se vztahují k jeho působnosti, ale které fyzicky nemá: v takovém případě si musí informace vyhledat a opatřit. Žalobce popřel, že by policisté kpt. Bc. B. a kpt. Bc. J. plnili v jeho věci úkony trestního řízení – pouze byli některým úkonům přítomni, neměli zde však žádné procesní postavení. Na protokolech o výsledku figurují jména policistů buď bez uvedení funkce a procesního důvodu jejich přítomnosti, nebo jsou zde policisté nepravdivě označeni jako vyslychající. Žalobce nezpochybňuje, že plat policisty je chráněným osobním údajem, domáhal se však i dalších informací, jako např. nákladů spojených s dopravou policisty na místa výsledků; tím se správní orgány nezabývaly. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí vydané v prvním stupni a aby povinnému subjektu uložil poskytnout požadované informace.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech. Žalobcova citace z odborné literatury se vztahuje k postupu povinného subjektu při odložení žádosti o informaci podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., nikoli k odmítnutí žádosti. Žalobce nebyl zkrácen na právech tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na jiné své rozhodnutí: to totiž bylo žalobci doručeno a žalobce byl s jeho argumentací seznámen. Pokud měl žalobce za to, že činnost dotčených policistů nebyla řádně zachycena ve trestním spisu a byla před ním utajována, mohl podat stížnost podle trestního řádu k dozorujícímu státnímu zástupci. K otázce nákladů na úkony policistů se povinný subjekt vyjádřil ve svém sdělení ze dne 15. září 2009.

Ze správního spisu soud zjistil, že povinný subjekt nejprve posoudil žádost o informace jako upozornění na nedostatky v činnosti policistů podle § 97 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a na žalobcovy výtky reagoval sdělením ze dne 15. září 2009, podle něž se policisté zúčastnili hlavního líčení se souhlasem nadřízeného a v dané trestní věci se podíleli na zjišťování, prověřování a vyhodnocování důkazních materiálů. U některých úkonů (např. časově náročný výslech cizího státního příslušníka) vyšetřovatel požaduje přítomnost dalších policistů; ti jsou k takovým úkonům veleni svým nadřízeným. Konečně Policie nevyčísľuje finanční nároky na jednotlivé úkony policistů.

Žalobce v reakci na to podal stížnost, v níž žádal, aby jeho podání bylo řádně posouzeno jako žádost o poskytnutí informací. Žalovaný stížnosti vyhověl a svým rozhodnutím ze dne 12. října 2009 přikázal povinnému subjektu, aby vyřídil žádost o poskytnutí informace ve lhůtě 15 dnů. Dále žalovaný v tomto rozhodnutí připomněl výlučky stanovené v § 2 odst. 4 (ve spojení s § 3 odst. 3) a v § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a vysvětlil, proč podle něj dopadají i na informace požadované žalobcem. Zdůraznil také, že povinný subjekt postupoval vstřícně a podal žalobci vysvětlení alespoň k některým jeho dotazům ve svém sdělení ze dne 15. září 2009.

Žaloba není důvodná.

Podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Podle § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. povinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení.

Žalobce má pravdu v tom, že jeho námitky uplatněné ve stížnosti proti sdělení povinného subjektu ze dne 15. září 2009 nejsou totožné s námitkami vznesenými v odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací ze dne 21. října 2009; nemůže to však být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Ve stížnosti žalobce nesouhlasil s tím, že jeho žádost podle zákona č. 106/1999 Sb. byla posouzena jako upozornění na nedostatky v činnosti policejního útvaru či policisty; sdělení, které na toto své „upozornění“ obdržel, nelze považovat ani za poskytnutí požadované informace, ani za rozhodnutí o odmítnutí žádosti. V odvolání žalobce naproti tomu namítal, že požadované informace nejsou informacemi o probíhajícím trestním řízení, protože policisté při procesních úkonech popsanych v žádosti neměli žádné procesní postavení dané trestním řádem. Z celého trestního spisu nevyplývá žádná skutečná činnost obou policistů týkající se trestního řízení; tomu nasvědčuje fakt, že činnost policistů není ve spisu řádně zachycena a je před žalobcem utajována. Tím je narušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces, neboť trestní řízení není transparentní. Jedinou další možností je, že pod záminkou trestního řízení někteří policisté uměle vykazují odpracované hodiny a cestovní náklady, aby tak uměle odčerpávali pro svoje potřeby peníze ze státního rozpočtu.

Žalovaný – navzdory zmínce o tom, že odvolání a dříve podaná stížnost přinášejí stejné námitky – v odůvodnění svého rozhodnutí reagoval na veškeré námitky vznesené v odvolání. Zopakoval závěr povinného subjektu, podle něž se dotčení policisté podíleli na vyšetřování žalobcovy věci zjišťováním, prověřováním a vyhodnocováním důkazních materiálů, a u určitých procesních úkonů byli přítomni na žádost vyšetřovatele. Rovněž zopakoval, že výhrady k postupu policejních orgánů v trestním řízení může žalobce řešit podáním stížnosti k dozorujícímu státnímu zastupitelství; tento postup nelze suplovat žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb. Oproti povinnému subjektu dodal, že otázky obsažené v žalobcově žádosti se domáhají vyslovení určitého názoru, který není zaznamenán v podobě předpokládané zákonem. Žalovaný se tedy vypořádal se všemi odvolacími námitkami a jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

Soud nesouhlasí se žalovaným v tom, že by informace nebylo možné poskytnout z důvodu probíhajícího trestního řízení. Judikatura vykládá tuto výlukou tak, že musí jít o informace, které mají vztah k probíhajícímu trestnímu řízení a jejichž poskytnutí by mohlo zmařit nebo ohrozit účel trestního řízení (č. 1957/2009 Sb. NSS, č. 2166/2011 Sb. NSS). Výluka se tedy nevztahuje na jakékoli informace, které jakkoli volně souvisejí s trestním řízením a které nemají žádný (nebo mají malý) význam pro samotný průběh trestního řízení. Ze spisu není zřejmé, proč by právě informace o důvodu přítomnosti dotčených policistů u některých úkonů trestního řízení mohla jakkoli ohrozit účel trestního řízení, a správní orgány to ani nijak nevysvětlují. Soud má proto za to, že tato výluka tu není dána.

Žalovaný ale spatřoval důvod pro odmítnutí žádosti i v tom, že jde o dotaz na názor, který není zachycen na hmotném substrátu. První důvod pro odmítnutí žádosti, jímž je probíhající trestní řízení, není správný; druhý důvod založený na § 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 zákona č.

106/1999 Sb. však ob stojí, a ob stojí tedy i rozhodnutí žalovaného jako celek (postačí, pokud je správný alespoň jeden z důvodů pro odmítnutí).

Žalobce se ve své žádosti ptal na to, jak se policisté kpt. Bc. B. a kpt. Bc. J. podíleli na vyšetřování jeho věci (u hlavního líčení totiž nebyli schopni svůj podíl na vyšetřování objasnit), zda je jejich přítomnost u hlavního líčení v souladu se služebními předpisy a proč se tito policisté účastnili výslechu několika svědků v žalobcově trestní věci. Tyto dotazy jsou polemického charakteru – zpochybňují totiž správný postup povinného subjektu v žalobcově trestní věci, resp. naznačují, že dotčení policisté se hlavního líčení ani výslechů účastnit neměli. Odpověď na tuto otázku nemůže být z povahy věci zachycena na hmotném substrátu právě proto, že žalobce si nežadá informaci v minulosti vytvořených či aktuálně evidovaných, které povinný subjekt vytváří při výkonu své působnosti, ale usiluje o to, aby s ním povinný subjekt vedl dialog, tj. vysvětloval a obhajoval zapojení dotčených policistů do trestního řízení. K tomu však zákon č. 106/1999 Sb. neslouží, a na tyto případy pamatuje právě jeho § 2 odst. 4 ve spojení s § 3 odst. 3. Správní orgány obou stupňů ostatně vhodně poznamenaly, že své výhrady k postupu policejních orgánů mohl žalobce řešit cestou stížnosti podle trestního řádu.

Dále žalobce žádal o informaci, jaké náklady v této souvislosti vynaložil povinný subjekt. Žalovaný k tomu uvedl, že výše platu policisty je chráněným osobním údajem, a s tím žalobce nepolemizoval; postrádal však odpověď na otázku, jaké další náklady povinný subjekt vynaložil v souvislosti s účastí policistů při výsleších svědků. Je pravda, že k této části otázky se nevyjádřil ani povinný subjekt v rozhodnutí o odmítnutí žádosti, ani žalovaný v napadeném rozhodnutí. Ve sdělení ze dne 15. září 2009, jímž povinný subjekt původně reagoval na žalobcovu žádost o poskytnutí informací, však povinný subjekt uvedl, že Policie nevyčísluje finanční nároky na jednotlivé úkony policistů. Žalobci se tedy dostalo reakce na jeho otázku po nákladech vynaložených na účast policistů při úkonech trestního řízení a odlišných od platu policistů. Není přitom podstatné, že se tak nestalo přímo v napadeném rozhodnutí či v rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“). Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. července 2014

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková